

PineBook

ขอโทษที่ พ่อตีบรรพจารย์ผมเป็น เจ้าแห่ง ผี+ไสย

23

นักเขียน: 夜无声

นักแปล: ทศย์ไร่อารมณ์

นักวาด: KORN

บทที่ 1321 กู้แดง ทางที่ใกล้ที่สุด

พลุงอวีกับจางอวีเงินได้ยืมผมพูดแบบนั้นก็พยักหน้าพร้อม “อืม” รับ

ลุงอวียังเอ่ยปากว่า “เดิมที่ตั้งใจว่า พอนายกับซ่งเต๋อไฉ่ออกจากโรงพยาบาลแล้ว พวกเราจะหาเวลาไปเยี่ยมปู่ยายที่เฟิงเจิงสักครั้ง ผลสุดท้ายเพราะเรื่องของฉัน กลับลากพวกนายสองคนมาถึงสถานที่ผีสิงแบบนี้ ซ้ำยังถูกพวกหมอผีตามฆ่า ไม่รู้จะเป็นตายยังไงอีก”

ลุงอวีพูดจบ จางอวีเงินก็เอ่ยขึ้นทันที “ผู้อาวุโสอวี เรื่องนี้จะโทษท่านได้ยังไง หมอผีพวกนี้วันๆ เอาแต่รันทาที่ตาย พวกเราจะปล่อยให้พวกมันทำตามใจไม่ได้ใช่ไหมล่ะครับ อีกอย่างพวกมันถูกหลอกไปอีกทางแล้ว พวกเราต้องกลับไปได้อย่างราบรื่นแน่”

ผมเองก็พยักหน้า “ใช่ครับลุงอวี ผมคำนวณระยะคร่าวๆ แล้ว พวกเราเข้ามาลึกแค่ประมาณสามกิโลเมตร ถึงจะเป็นทาง

ภูเขาทั้งหมด แต่ถ้าไม่ถูกตีไม่เลิก พวกเราก็กลับไปได้เร็วมาก
จะมีไอ้ที่เรียกว่าไม่รู้เป็นตายได้ยังไงกันล่ะครับ...”

“เฮ้อ! หวังว่าจะเป็นอย่างนั้นนะ!” ลุงอวีถอนหายใจ แล้ว
ไม่พูดอะไรอีก

พวกเราสามคนไม่กล้าหยุด รีบวิ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

แต่พอหนีมาได้สองกิโลเมตร เหลือระยะจากชายแดนอีก
ประมาณหนึ่งกิโลเมตร สิ่งที่ลุงอวีกังวลก็ยังคงเกิดขึ้น

จู่ๆ ก็มีแมลงสีแดงปรากฏขึ้นรอบตัวพวกเรา

ตอนแรกมีแค่หนึ่งถึงสองตัว แต่ไม่นานก็เพิ่มเป็นกว่าสิบ
ตัว

ตอนที่หนีหนึ่งถึงสองตัว ผมก็สังเกตเห็นแล้ว

แต่ไม่ถึงยี่สิบวินาที แมลงหนึ่งถึงสองตัวก็กลายเป็น
ยี่สิบกว่าตัว

ในป่าฝนเขตร้อนแบบนี้ มีแมลงก็ถือว่าเป็นเรื่องปกติ

แต่แมลงสีแดงพวกนี้กลับตามติดอยู่ข้างตัวพวกเรา แบบนี้
ไม่ปกติแล้ว

ผมเอ่ยขึ้นทันที “ลุงอวี จางอวีเงิน ดูเหนือหัวพวกเราสิ
มีแมลงตัวเล็กสีแดงยี่สิบกว่าตัว แมลงพวกนี้เหมือนจะตาม
พวกเราตลอด แถมยังมีมากขึ้นเรื่อยๆ” ผมเงยหน้าขึ้นไปยัง
ท้องฟ้าสูงราวสิบเมตร

ระยะนี้ทำให้พวกเราอยากจะเอื้อมถึงแมลงพวกนั้น

ลุงอวีกับจางอวีเงินเงยหน้าขึ้นพร้อมกัน ไม่นานก็เห็น
แมลงพวกนั้นเช่นกัน

จางอวีเงินกับผมไม่รู้จักแมลงสีแดงพวกนี้

แต่พอลุงอวีเงยหน้าขึ้นเห็นแมลงสีแดงเหล่านั้น สีหน้า
กลับเปลี่ยนทันที เผยแววตกใจ “แย่แล้ว นี่คือกู่แดง”

“กู่แดง?”

“ผู้อาวุโสอวี กู่แดงคืออะไรหรือครับ พวกเราถูกพบแล้ว?”

ผมกับจางอวีเงินเอ่ยขึ้นพร้อมกัน

ลุงอวีพยักหน้า “ใช่ พวกเราถูกพบแล้ว กูแดงเป็นกู่ชนิดหนึ่งที่บินเร็วมาก แต่ไม่มีพลังโจมตี แมลงพวกนี้มีจุดที่ร้ายกาจยิ่งอย่างหนึ่ง นั่นคือ สามารถค้นหาในวงกว้างภายใต้การควบคุมของปรมาจารย์กู่ได้ พวกเราสามารถถูกแมลงพวกนี้ตามติด นั่นพวกมันก็น่าจะส่งข่าวไปหาปรมาจารย์กู่ผ่านวิธีการเฉพาะแล้ว อีกไม่นาน หมอผีพวกนั้นต้องตามมาทันแน่”

พอได้ยินลุงอวีพูดแบบนี้ ผมก็บังจางอวีเงินก็อดมองแมลงสีแดงพวกนั้นอย่างตกใจไม่ได้

วิธีการของหมอผีแถบทะเลใต้ที่ไม่ธรรมดาจริง ๆ

การทำคุณไสยและกู่ผสมกันอย่างเกือบสมบูรณ์แบบ

ระยะของกู่ไกลเกินไป พวกเราตีไม่ถึง แถมนันยังเคลื่อนที่ตลอด

พวกเราไม่มีทางเลือก นอกจากรีบหนีไปข้างหน้า

ทำได้แค่ต้องกลับไปให้ทันก่อนที่ปรมาจารย์กู่จะตามมาถึง

พอกลับไปแล้ว อย่างน้อยก็อยู่ในถิ่นตัวเอง ไม่ต้องตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบขนาดนี้

ในฐานะที่ตระกูลลูเป็นตระกูลพิทักษ์ดินแดน หากถูกโจมตี
ต้องมีรายงานเตือนภัยแน่นอน

และคงมีการส่งกำลังเสริมมาตระกูลลูด้วยความเร็วสูงสุด...

“เร็ว เร่งความเร็วอีก!”

“พวกเราต้องออกจากที่นี่ให้ไวที่สุด!”

พวกเราเอ่ยขึ้นพร้อมกัน แล้ววิ่งไปข้างหน้าไม่หยุด

ด้านหน้าคือแอ่งเขา ผ่านแอ่งเขาไปข้างหน้าจะเป็นเขต
ชายแดนแล้ว

ลูอวี่มองแวบหนึ่ง “เร็ว ผ่านแอ่งเขาข้างหน้าไป พวกเราก็ก
ลับไปได้แล้ว”

ผมกับจางอวี่เงินพยักหน้า แล้วพุ่งไปข้างหน้าเร็วขึ้น

กู่แดงเหนือศีรษะยิ่งเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

พวกเราพุ่งผ่านพุ่มไม้และป่าเตี้ยเป็นช่วงๆ ในที่สุดก็
มาถึงหน้าแอ่งเขา

แต่เพิ่งมาถึงตรงนี้ พวกเราสามคนก็หยุดชะงักอยู่กับที่

เพราะใต้แอ่งเขา พวกเราเห็นหมอผีเวียดนามแน่นขนัด
มืออย่างน้อยสามสี่สิบคน

พวกเขาทั้งหมดสวมเสื้อสีดำ ส่วนใหญ่สวมหมวกสาน
ถือมีดหมอ ยืนกระจัดกระจายอยู่ทั่วแอ่งเขา รวากับรอพวกเรา
มานานแล้ว

ไม่เพียงเท่านั้น หมอผีที่เคยไล่ตามพวกเราแล้วถูกผม
ทำร้ายก็อยู่ในนั้นด้วย แถมยังยืนอยู่แถวหน้า

พอเห็นพวกเราปรากฏตัวก็ก้าวออกมาหนึ่งก้าว

ซึ่งมีดมาทางพวกเราอย่างโกรธแค้นและเย็นชา ก่อนเอ่ย
เสียงเย็น “ฉันบอกแล้ว พวกแกหนีไม่รอดหรอก!”

“บัดชบ สุดท้ายก็ยังถูกสกัดไว้จนได้” ลุงอวีเอ่ยอย่าง
ขุ่นเคือง

จางอวีเงินชักกระบี่เหรียญทองออกมา เตรียมพร้อมสู้

เส้นทางกลับ นอกจากทางที่พวกเรา มา แอ่งเขานี้ถือเป็น
ทางที่ใกล้ที่สุด หลังอีกฝ่ายใช้กุ้ยยันเส้นทางหนีของพวกเราได้

ถ้าไม่โง่ก็ต้องมาดักรอที่นี่แน่นอน

หลีกเลียงศึกใหญ่ไม่ได้แล้ว

ไม่พวกเราตายอยู่ต่างแดน ก็พวกเราพาวิญญานหญิงชรา
หมอผีฝาวงล้อมออกไป กลับสู่มหาตุภูมิอีกครั้ง...

บทที่ 1322 ฤกษ์วางทาง
ทำได้แค่ฆ่าฝาออกไป

หนทางตรงหน้าพวกเราเหลือเพียงเส้นทางนี้ หากหันหลัง
หนีจะต้องเผชิญกับการไล่ล่าไม่รู้จบ อีกทั้งยังจะเสียเวลาอีก
มหาศาล

ทันทีที่ถูกยื้อจนถึงฟ้าสว่าง ตระกูลลูก็จับสินแล้ว

ดังนั้น... ทำได้แค่บุก

ผมค่อย ๆ ชักกระบี่จ่านเสียหลิวอวินออกจากหลัง
พร้อมกันนั้นก็เอ่ยปากว่า “ลูงอวี จางอวีเงิน ดูท่าว่าพวกเรา
ทำได้แค่ฆ่าฝาทางเลือดออกไปแล้ว”

จางอวีเงินกับลูงอวีหยิบอาวุธของตนขึ้นมาตั้งนานแล้ว

จางอวีเงินเอ่ยว่า “โอวโถ้วโถ้ว คิดแบบนี้เหมือนกันเลย!”

“ดี! เตี่ยวพอสู้กันขึ้นมา พวกนายไม่ต้องสนใจฉัน แค่
รับประกันว่าจะพาวิญญาณหญิงชราหโมผีในกระบอกไม้ไผ่
กลับไปให้ได้ก็พอ”

ลุงอวีกล่าวอย่างเคร่งขรึมราวกับกำลังสั่งเสียครั้งสุดท้าย

แต่ผมจะไม่ยอมให้มันเป็นจริงเด็ดขาด พวกเรามากันก็คน
ก็ต้องกลับไปเท่านั้น

“ลุงอวี ท่านวางใจเถอะ เราต้องพาวิญญาณหญิงชราหโมผี
กลับไปได้แน่ หโมผีพวกนี้ก็อย่าหวังว่าจะขวางพวกเราไว้ได้”
ผมเอ่ยอย่างดุดัน

ขณะเดียวกัน หัวหน้าหโมผีฝั่งตรงข้ามแค้นเสียดเย็น
หนึ่งครั้ง “ฆ่าพวกมัน!”

คำพูดนี้เพิ่งหลุดออกมา จู่ๆ ก็มีฝูงแมลงสีดำบินหึ่งๆ
ออกมาจากร่างของทุกคนในที่นี้

ไม่เพียงเท่านั้น ยังมีหลายคนพุ่งตัวลงมา ถือมีดหมอชี้
ตรงมาทางพวกเรา

ยังมีอีกบางส่วนถือนันต์สีดำ พวกมันร้ายใส่พวกเรา

ยันต์สีด้าพุ่งเข้ามาดัง “ฟึบ ๆ”

เห็นดังนั้น ผมก็ชักร่มดำออกมาทันพลางตะโกนเสียงดัง
ว่า “ทุกคนระวัง!”

เสียง “ปัง ๆ ๆ” ดังขึ้นหลายเสียง

ยันต์สีด้าระเบิด กลิ่นอายประหลาดแผ่ออกมาเป็นระลอก
หมอกพิษที่มีฤทธิ์กัดกร่อนพวยพุ่งออกมา

พวกเราถอยหลังอย่างรวดเร็วภายใต้การป้องกันของร่มดำ
แต่หมอกพิษหลายคนได้กระโจนเข้ามาแล้ว

ส่วนกู่พวกนั้น เพราะพลังผีห่าจึงไม่อาจเข้าใกล้ได้

“เป็นพลังผีห่า!”

“บัดซบ!”

“ตีเจีย!”

หมอกพิษหลายคนยกมีดฟันลงมา

ผมเก็บร่มดำ ชูกระบี่สังหาร

จางอวี่เงินกับลุงอวี่ก็ลงมือพร้อมกัน

“ปัง”

หมอผีคนแรกถูกฟันกระเด็นออกไป

อีกคนพุ่งเข้ามาด้านข้าง

มือผีห้าฟุ้งคว่ำขมับของอีกฝ่ายในเสี้ยวพริบตา ตายคาที่
ทันที

“อาวุธผีห้า?”

“เขามีของล้ำค่าแบบนี้ได้ยังไง”

หมอผีพวกนั้นหน้าถอดสี พวกมันเอ่ยปากอย่างตะลึงงัน

มีหลายคำฟังไม่เข้าใจ แต่คงกำลังพูดถึงกระบี่จ่านเสี่ย-
หลิววิน^{*}ในมือผม

เห็นหมอกพิษสลายไป ผมเอ่ยทันทีว่า “ลุงอวี่ จางอวี่เงิน
พวกเรานุก!”

พูดจบ ก็ชูกระบี่เข้าไปสังหาร

ยังคงมีหมอมืดขวางทาง แต่ผมไม่ปราณี พันใส่ไม่ยั้ง
ทุกระบวนท่าเต็มไปด้วยเจตนาฆ่า

ผมพุ่งตัวขึ้นกลางอากาศ พันบาดเจ็บไปหนึ่งคน

จางอวีเงินเอียงตัว ใช้กระบี่ตั้งรับอีกคนหนึ่ง

ลุงอวี่ยกมีดหัวมังกรฟันใบหน้าหมอมืดที่ถูกผมพันบาดเจ็บ
ส่งเขาไปปรโลกทันที

ผมกับจางอวีเงินขนานลุงอวี่ไว้ตรงกลาง พุ่งฝ่าไปข้างหน้า
ไม่หยุด

เราสามคนเผชิญหน้าการล้อมโจมตีจากหมอมืดสามสี่สิบคน

แต่พวกเราก็ฮึดสู้ บุกไปข้างหน้าอย่างดุเดือด

หมอมืดไม่กี่คนที่เพิ่งปะทะกันเมื่อครู่ต้านไม่อยู่ ส่วนกุกก็ใช้
ไม่ได้

แค่พริบตาเดียวกลับถูกสังหารจนล้มระเนระนาด ศพ
เกลื่อนพื้น...

หัวหน้าหมอผีคนนั้นตะโกนอีกครั้งว่า “ขวางพวกมันไว้!”

หมอผีที่เหลืออีกหลายสิบคนพากันพุ่งลงมา ล้อมพวกเราไว้แน่นหนาในทันที

พลังบำเพ็ญของหมอผีพวกนี้ เห็นได้ชัดว่าไม่สูงเท่าพวกที่โจมตีตระกูล

ส่วนใหญ่อยู่ระดับแก่นจิต มีแม้แต่ระดับแก่นจิต บางคนถึงขั้นเป็นระดับพรจิต

ผู้ที่ถึงระดับกายจิตมีน้อยมาก เพียงหนึ่งถึงสองคนเท่านั้น

อย่าเห็นว่าพวกเขาคนเยอะ ขอแค่พวกเราสามคนประสานงานกันดี ๆ ก็ยังสามารถฝ่าออกไปได้

แน่นอน พวกเราสิ้นเปลืองพลังไปมากแล้ว ต่อให้พลังบำเพ็ญจะเหนือกว่าเยอะก็ไม่อาจประมาทได้แม้แต่หน่อย

ในเวลานี้ หมอผีคนหนึ่งพลังบำเพ็ญถึงระดับกายจิตพุ่งเข้ามา ยกมือปล่อยพลังหยินออกมาเป็นระลอก

“ฟู ๆ ๆ”

วิญญาณพุ่งเข้ามา แต่พวกมันพรวดเลือนยิ่ง ดูประหลาด
อย่างมาก แตกต่างจากหมอกวิญญาณเศษซากโดยสิ้นเชิง

ผลคือลู่อวีเห็นแล้ว หน้าปลิ้นเปลี่ยนสี “ระวัง นี่คือ
วิญญาณคุณไสย หากไปโดนเข้าจะโดนคุณไสย!”

ไต่ยินดังนั้น ผมกับจางอวีเงินไม่กล้าประมาทแม้แต่น้อย

การทำคุณไสยช่างร้ายกาจนัก นอกจากแมลงคุณไสย
ยัณฑ์คุณไสย ยังมีวิญญาณคุณไสยนี้อีก... ช่างแปลกประหลาด
จริง ๆ

ใช้วิญญาณเป็นสื่อในการชัตคุณไสยใส่ผู้คน จากนั้น
กระตุ้นอาคมคุณไสย สังหารโดยไร้รูปไร้รอย

พวกเราหลบหลีกไม่หยุด พลองหยิบยัณฑ์ออกมาโจมตี
โต้กลับ

หมอผีเสียเปรียบในการโจมตีระยะประชิด เมื่อพวกเรา
หลบการโจมตีของวิญญาณคุณไสยได้แล้ว พวกเขาก็เริ่มตกเป็น
ฝ่ายเสียเปรียบ

แต่เรื่องยังไม่จบ หมอผีที่ถูกผมทำร้ายก่อนหน้านี้ประสาธน์
มูทราประหลาดอย่างหนึ่ง แล้วพ่นแมลงสีขาวยี่ดูเหมือนแมงกู่
ออกมาตัวหนึ่ง

เขานำแมลงตัวนั้นไปวางบนฝ่ามือซ้าย ส่วนมือขวา
ประสาธน์มูทรา แล้วพึมพำ “เตรียมตีบหิมหง่า”

ต่อจากนั้น แมงกู่ก็ราวกับกลายเป็นราชินีมด เริ่มผลิตลูก
อย่างบ้าคลั่ง

แมลงสีขาวยี่ตัวเล็กที่บินได้ตัวแล้วตัวเล่าเริ่มรวมตัวกัน
ข้างกายเขา พริบตาเดียวก็โผล่มาเป็นฝูง มีราวสีห้าสิบตัว

จากนั้น เขากลืนแมงกู่ที่หนาเท่านิ้วหัวแม่เท้าลงไป ก่อนที่
มูทราจะมาทางพวกเรา

แมลงสีขาวยี่ตัวเล็กเหล่านั้นไม่เกรงกลัวพลังผีห้าเลย บิน
เข้ามาดัง “หึ่งๆ”

นี่คือกู่พิเศษ... อาจารย์เคยบอกไว้ว่า มีเพียงกู่พิเศษ
เท่านั้นที่ไม่หวาดกลัวพลังผีห้า

แมลงสีขาวยี่ตัวเล็กจิ๋วพวกนี้ต้องไม่ธรรมดาแน่

โชคดีที่ผมสังเกตเห็นตั้งแต่แรก จึงหันไปบอกจางอวีเงิน
ว่า “เหล่าจาง เล็งแมลงพวกนั้นให้ดี เผามันให้รอด!”

จางอวีเงินพยักหน้า “ครับ ผมเห็นแล้ว”

พูดจบ จางอวีเงินก็ชักยันต์อัคคีทวะออกมา...

บทที่ 1323 หอนกระตุกขาว
กู่จิวพิชร้ายแรงยิ่ง

หอนสีขาวตัวเล็กเหล่านั้นไม่สนใจพลังผีห้าเลย บินพุ่งลงมาจากกลางอากาศอย่างรวดเร็ว

แม้จะไม่รู้ว่าหอนพวกนี้มีความสามารถอะไร แต่ถ้าถูกกัดเข้าคงไม่มีทางรอดแน่

ลู่อวีเคยคลุกคลีอยู่แถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มาก่อน ประสบการณ์กว้างขวาง เมื่อเห็นแมลงสีขาวพวกนั้น เขาจึงมองอยู่สองสามวินาทีก็จำมันได้ “นี่คือหอนกระตุกขาว หากถูกมันกัดสักครั้งหรือเพียงถูกของเหลวที่ระเบิดออกจากตัวมัน กระเด็นโดนแค่นิดเดียว พิษจะลามไปทั่วร่างกายอย่างรวดเร็ว เริ่มเน่าเปื่อยจากกระดูก หากไม่ได้รับการรักษาภายในสามนาทีละก็...ตายแน่นอน”

ไต้ยिनเซ่นนั้น ผมงับจางอวีเงินก็อดสูดลมหายใจเย็นไม่ได้ กู่นี้ร้ายกาจจริง ๆ ทั้งยังตัวเล็กขนาดนี้

ถ้าถูกกัดเข้าก็เจ็บเห่จริง ๆ

ผมต่อกรกับหมอมีรอบด้านไปด้วย คอยระวังนอนไปด้วย

นอนพวกนั้นมาถึงรวดเร็วย่างยิ่ง

แต่หมอมีรอบด้านก็ยังคงโจมตีพวกเราอย่างดุเดือดไม่
หยุด จางอวี๋เงินจึงไม่มีโอกาสใช้ยันต์เลย

ไม่มีทางเลือก คงทำได้แค่ฝืนโคจรพลังปราณในร่าง

ผมประสานมุทรชาติต่อกัน ก่อรูปเป็นมุทรแห่งวิชา
สายฟ้า หัตถ์อัสนีเรน

จากนั้นคำรามต่ำเสียงหนึ่ง “อัสนีสวรร์ค์กัมปนาท
ปราณตันกำเนิดไม่ขาดสาย ข้าขอขมอำนาจแห่งสายฟ้า พิฆาต
ปีศาจร้าย อาคมสายฟ้า หัตถ์อัสนีเรน!”

เสียง “เปรี้ยะ” ดังขึ้น ประกายไฟกระโจนวาบ

ผมซัดฝ่ามือออกไป

จากนั้นก็มิเสียง “เปรี้ยง! เปรี้ยะประ๊ะ”

สายฟ้าระเบิดก้อง ประกายไฟฟ้ากระโดดดูวาบ แผ่
กระจายออกไปรอบด้านตั้งระลอกคลื่น...

หมอผีตรงหน้าถูกกระแสไฟฟ้าจากวิชาสายฟ้าสะเทือน
จนร้องลั่น ล้มลงไปก้นระเนระนาด

คนที่อยู่ตรงกลาง หลังล้มลงแล้วก็อาเจียนเป็นเลือด
ตายคาที่ทันที

หมอผีรอดด้านอีกหลายคนถอยร่นต่อเนื่องภายใต้วิชา
สายฟ้า

หมอผีระดับกายจิตคนนั้นก็ถอยร่นติดต่อกัน ไม่กล้าปะทะ
กับผมตรงๆ

สิ่งนี้ทำให้พวกเราได้พื้นที่บางส่วนมา

ในจังหวะที่ลงมือ ผมก็ตะโกนว่า “ตอนนี้แหละ!”

จางอวีเงินที่ยืนอยู่อีกด้านหนึ่งเตรียมพร้อมไว้นานแล้ว

พอผมปล่อยวิชาสายฟ้าออกไป กระแสไฟฟ้าก็ทำให้
ฝูงหนอนเหล่านั้นได้รับผลกระทบบางส่วน พวกมันบินวนห่างจาก
พวกเราสามสี่เมตรอยู่ชั่วคราวหนึ่ง

จางอวีเงินฉวยโอกาสนี้ ยกมือขว้างยันต์ออกไปทันที

ยันต์พุ่งออกไปดัง “ฟืบ” ตามด้วยเสียงตะโกนต่ำ “มนตรา
เสียงก้องประหนึ่งเมฆา แสงเทพส่องหล้าสว่างไสว มารร้ายถอย
หายไรร่องรอย มนุษย์คืนสู่ความสงบสุข ยันต์อัคคีทเวะ! เร่งรัด
ดุจโองการสวรรค์ บัญชา!”

ยันต์อัคคีทเวะวาบแสง แล้ว... “ตูม” ระเบิดออกเสียงดัง
ก้อง

เปลวไฟยันต์ปะทุขึ้นเหนือศีรษะพวกเราในพริบตา

แต่หมอมือที่ควบคุมฝูงหนอนคนนั้นก็ตอบสนองอย่างรวดเร็ว
ในเสี้ยวขณะที่จางอวีเงินขว้างยันต์เหลืองออกไป อีกฝ่ายก็สั่งให้
ฝูงหนอนกระจายตัวแล้ว

ดังนั้นยันต์นี้จึงไม่ได้เผาหนอนตัวเล็กทั้งหมดให้ตายสิ้น
มีอีกห้าหกตัวที่กระจายออกไปรอบด้านจนหลบหนีไปได้...

“บัดชบ เผาไม่หมด!”

“ไม่เป็นไร ระวังให้ดี!” ลุงอวีเอ๋ยปาก พร้อมใช้นิ้วที่เปื้อนเลือดวาดอักขระลงบนมิดหัวมังกร

“ไม่รู้ว่าลุงอวีกำลังจะทำอะไร

ทางด้านผมก็ไม่ปล่อยเวลาให้เสียเปล่า ขณะที่จางอวีเงินปล่อยยันต์อัคคีเทวะ ผมก็ถือกระบี่ยาวบุกทะลวงไปข้างหน้าอีกครั้ง

ตรงหน้ามีหมอฝึกกบฏคน ยันต์เจ็ดแปดแผ่นถูกขว้างเข้ามา

ผมยกกรมดำขึ้นกั้นตรงหน้า อาศัยคุณสมบัติแข็งแกร่งไว้เทียบทาน น้ำไฟไม่อาจทำอันตราย ฟุ้งทะยานไปข้างหน้าตั้งกระทิงป่า...

ยันตร์ระเบิด “ปัง ๆ ๆ” แต่ล้วนถูกกั้นอยู่นอกกรมดำ

หมอกพิษที่แผ่ออกมาก็ไม่อาจทำอันตรายผมได้ แม้แต่น้อย เพียงแต่ทำให้ระยะห่างระหว่างผมกับลุงอวีและจางอวีเงินห่างออกไปเล็กน้อย

ในช่วงขณะที่ผมเข้าไปใกล้ มีดหมอหลายเล่มพุ่งลงมา

ร่วมด่าสะท้อนกลับ... เก็บร่วมก็สังหาร...

เผชิญหน้ากับพวกที่พลังบำเพ็ญไม่สูงเท่าผมพวกนี้ พัน
ไปที่ก็สังหารได้หนึ่งคน

ในเวลานั้นเอง จางอวี๋เงินกับลุงอวี๋ก็พลันตะโกน “ระวัง
ด้านหลัง!”

ผมไม่หันกลับไปมองเลย อาศัยสัญชาตญาณการต่อสู้
อันยาวนานพาตรมดำไปด้านหลังหนึ่งครั้ง

ไม่ได้ฟาดโดนคน แต่เห็นหนอนสีเขียวตัวเล็กสองสามตัว
ถูกฟาดตกลงมา

ของเหลวพวกนั้นกระเด็นติตรมดำ ส่งเสียง “ซี๊ๆ” แต่
กั๊กก่อนรุมดำไม่ได้

หนอนตัวหนึ่งยังถูกฟาดกระเด็นไปตกบนใบหน้าหมอมือ
คนหนึ่ง...

กูมีขนาดเพียงเมล็ดข้าวเท่านั้น แต่เพิ่งสัมผัสผิวหนึ่ง
หอมผิคนั้น เขาก็ส่งเสียงร้องอย่างเจ็บปวดดัง “อ้าก!” แล้วยก
มือขึ้นไปจับโดยสัญชาตญาณ

ผลคือ นิ้วที่สัมผัสนอนกระดุกขาวติดพิษตามไปด้วย

เส้นเลือดแดงผุดลามาไปทั่วด้วยความเร็วที่เห็นได้ด้วย
ตาเปล่า

เพียงไม่กี่วินาที ฝ่ามือทั้งข้างและใบหน้าของเขาก็เต็มไปด้วย
เส้นเลือดแดง

ไม่ถึงยี่สิบวินาทีก็เริ่มน้ำลายฟูมปาก ล้มลงกับพื้นไม่ลุก
ขึ้นมาอีก

หอมผีรอดด้านเห็นเข้าต่างพากันถอยกรูไปทั่วสารทิศ
ราวกับเห็นผี หวาดกลัวว่าจะไปแตะโดนหอมผีที่ติดพิษคนนั้น

เห็นดังนี้ ในใจผมกลับผุดความคิดอันบ้าบิ่นขึ้นมา

ในเมื่อนอนกระดุกขาวนี้พิษร้ายแรงยิ่ง คนรอดด้าน
ต่างก็หวาดกลัวคนที่ติดพิษ

ถ้าผมเอาร่างของคนที่ดีพิษมาเปิดทางสะจะได้ผลดีไหม
ดีกว่าพวกเราฆ่าฝ้าออกไปเอง ประหยัดแรงกว่าหรือไม่
คิดถึงตรงนี้ ผมไม่ลังเลแม้แต่น้อย

หมอผีคนอื่นหวาดกลัวไม่กล้าเข้าใกล้ ผมกลับก้าวเข้าไป
ตัดแขนเขา

หมอผีคนนั้นหมดสติไปแล้ว ไม่รู้สึกเจ็บใดๆ

ผมหยิบแขนที่เปื้อนเลือดขึ้นมา แล้วเหวี่ยงไปทางฝูงชน
ภายใต้เงื่อนไขที่รับประกันว่าเลือดและผิวหนังของอีกฝ่ายจะไม่
กระเด็นโดนตัวผมเอง เป็นการลองหยั่งเชิงผลก่อน

การกระทำของผมนี้ทำให้หมอผีตรงหน้าหวาดผวาจน
แทบวิญญานหลุดจากร่าง วิ่งแตกกระเจิงไปด้านข้างอย่างบ้าคลั่ง

“ฮ้าก!”

“หลบ!”

“รันล่า!”

“ไฉน!”

หมอผีพากันตะโกนลั่น พร้อมหลบหลีกไม่หยุด

ไม่มีใครกล้าใช้มือรับแม้แต่คนเดียว กลัวว่าเลือดจาก
แขนที่ขาดจะกระเด็นโดนตัวหรือถูกฟาดโดน

เห็นได้ชัดว่า พิษกู่นี้สามารถแพร่ได้และอันตรายอย่างยิ่ง

ไม่เช่นนั้นอีกฝ่ายคงไม่ตอบสนองเช่นนี้

เห็นว่าได้ผล ผมก็ดีใจยิ่ง รีบเอ่ยปากว่า “ลุงอวี เหล่าจาง
ใช้เลือดเนื้อหมอผีโจมตีหมอผีสารเลวพวกนี้ได้...”

บทที่ 1324 วิชาเชษฐดาบ
เชษฐดาบบรรพจารย์

เมื่อเกิดความคิดก็ต้องลงมือทำ

ผมพันหมอผีคนนั้นหลายกระบี่

เวลานี้หมอผีพิษกำเริบแล้ว เลือดเริ่มกลายเป็นสีดำ
เห็นได้ชัดถึงความร้ายแรงของพิษหนอนกระดูกขาว

ผมจัดขึ้นส่วนแขนขาที่ขาดชิ้นหนึ่งขึ้นมาโยนใส่ฝูงคน
ด้านข้าง

ผลก็เหมือนเดิม หมอผีเหล่านั้นเห็นเศษเลือดเนื้อกระจัด
กระจาย ต่างตกใจจนหลบหลีกไปด้านข้างไม่หยุด

จางอวีเงินกับลุงอวีก็รีบเข้ามาใกล้ เมื่อเห็นว่าเลือดเนื้อศพ
ที่ติดพิษใช้ได้ผลดีขนาดนี้ก็พากันเก็บชิ้นส่วนศพขึ้นมาขว้างใส่
ด้านข้างเช่นกัน...

“หลบ!”

“หลบ!”

หมอมือพากันตะโกนไม่หยุด

แต่ชิ้นส่วนศพมีจำกัด ผมกับจางอวี๋เงินจึงนำอาวุธของตนไปซบเลือดสดของศพนั้น

แบบนี้ กระบี่ของพวกเราก็มีพิษติดอยู่แล้ว

สุดท้ายผมยกศพนั้นขึ้นเหวี่ยงไปข้างหน้า บีบให้หมอมือที่ล้อมพวกเราถอยออก ต่อด้วยเสียงตะโกนหนึ่งครั้ง “บุก!”

พวกเราสามคนพุ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

แม้ชิ้นส่วนศพจะช่วยเปิดทางได้ แต่จำนวนมีจำกัด ทั้งยังเน่าเปื่อยจนกลายเป็นหนองเลือดสีดำอย่างรวดเร็ว

หลังจากพวกเราบุกไปได้ระยะหนึ่งก็ถูกล้อมอีกครั้ง

ผมกับจางอวี๋เงินคู้มกันลู่อวี๋ไว้ตรงกลาง พลังบุกไปข้างหน้าต่อ

ลู่อวี๋ยังคงवादอักกระบนมิดหัวมังกรไม่หยุด ตอนนี้ก็ใกล้จะสำเร็จแล้ว

ลุงอวีเอ๋ยขึ้นว่า “อดทนอีกหน่อย อาคมดาบใกล้เสร็จแล้ว...”

อาคมดาบ?

ผมไม่เคยได้ยินลุงอวีหรืออาจารย์พูดถึงมาก่อนเลย แต่ลุงอวีวาดอยู่นานขนาดนี้ต้องมีดีอะไรแน่

พวกเราบุกเข้าไปข้างหน้าต่อ

เพราะกระบี่ซุบเลือดพิษ หมอผีเหล่านั้นจึงหวาดกลัวยิ่งนัก ไม่กล้าสู้ถวายเป็นชีวิต กูก็ใช้ไม่ได้ จะใช้ยันต์ดำก็ยากจะโจมตีโดนพวกเรา อีกทั้งคนยังเยอะขนาดนี้ อาจทำร้ายพวกเดียวกันได้

ดังนั้น แม้พวกเขาจะล้อมพวกเราไว้ แต่กลับไม่อาจกดดันพวกเราได้

พวกเราบุกตรงไปยังปากเขาไม่หยุด

หากวิ่งไปอีกหนึ่งถึงสองร้อยเมตรก็จะฝ่าออกจากปากเขาแล้ว

ความคิดนี้ผุดขึ้นในใจผมในขณะนั้น

แต่ผมกับจางอวี่เงินก็ยังคงกุมกันลู่ฮวิ่ซ้ายขวา

หมอผีโจมตีพวกเราอย่างบ้าคลั่ง เสียงอาวุธกระทบกัน
ดัง “เคร้งๆ” ไม่ขาดสาย

ศึกใหญ่เข้าสู่ช่วงดุเดือดถึงขีดสุด...

ทางด้านลู่ฮวิ่ หลังร้ายคำสั่งเชิงดูดาบจบ มีดหัวมังกร
กลับไม่มีปฏิกิริยาใด

‘หรือว่าจะเดาถูก?’

เพราะลู่ฮวิ่ไม่กราบไหว้บรรพจารย์ จึงเชิงดูดาบของ
บรรพจารย์มาได้?

ลู่ฮวิ่ขมวดคิ้ว

และในเวลานั้นเอง

“ตูป”

เขาคูกเขาลงกับพื้น ยกมีดหัวมังกรกรีดลำคอตนเองหนึ่ง
ครั้ง...เพียงกรีดให้เลือดชโลมคมมีด

พร้อมกันนั้น ก็ประสานมูทราและกล่าวคำเชิญอีกครั้ง
“บรรพจารย์เบ็องบน ศิษย์จิวโซ้ว ขอเชิญดาบทองอีกครั้ง เร่งรัด
ดุจโองการสวรรค์ เบิกดาบทอง!”

ชื่อนามของลุงอวีคือ ‘จิวโซ้ว’ นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ยิน
เขาเอ่ยออกมาด้วยตนเอง

เมื่อเขาเชิญดาบทองอีกครั้ง มีดหัวมังกรก็ยังไม่มีความ
ใด

‘ล้มเหลวอีกครั้ง’

“พรวด”

ลุงอวีไม่ยอมแพ้ กัดปลายลิ้นตนเอง แล้วฟันเลือดใส่
มีดหัวมังกรคำหนึ่ง

สองมือชูมีดหัวมังกรขึ้นเหนือศีรษะ “บรรพจารย์เบ็องบน
ศิษย์จิวโซ้วขอเชิญสามดาบทอง เร่งรัดดุจโองการสวรรค์ เบิก
ดาบทอง!”

ขณะลุงอวี้เชิญตาบทองครั้งที่สาม ไม่รู้ว่าเป็นความบังเอิญ
หรือฟ้าลิขิต

ไต้ยีนเสียง “เปรี้ยง” หนึ่งครั้ง เกิดฟ้าผ่าตามด้วยเสียงฝน
“ซ่าๆ” ดังขึ้น

จากนั้น มีดหัวมังกรในมือเขาก็เกิดการเปลี่ยนแปลง

อักษรบนคมมีดทั้งหมดวาบแสงขึ้นเล็กน้อยในเวลานั้น

มีดหัวมังกรแก่กลิ่นอายอันรุนแรงออกมาราวกับดาบเล่มนี้
มีชีวิต

ลุงอวี้เห็นดังนั้น สีหน้าพลันปรากฏความยินดี “สำเร็จ
แล้ว!”

พูดจบ กลิ่นอายทั่วร่างลุงอวี้ก็เปลี่ยนแปลงไปราวกับมี
จิตสังหารอันรุนแรงแผ่ซ่านออกมา

ลุงอวี้ที่ถือมีดหัวมังกรในเวลานี้ไม่ต้องการให้ผมกับ
จางอวี้เงินคัมภีร์อีก

เห็นหมอผีคนหนึ่งฟันเข้ามาก็ยกมีดฟันสวนทันที

ผลคือ ลุงอวีพ้ันลงไปก็เกิดปราณดาบที่แทบมองเห็นได้
ด้วยตาเปล่าพุ่งออกไปตามจังหวะที่เขายกมือพ้ัน

หมอผีที่ปล้งบ่าเพ็ญเพียงระดับแก่นจิตคนนั้นไม่มีทาง
ต้านปราณดาบได้เลย!

เสียงร้อง “อ้าก” ดังขึ้น

ใบหน้าถูกพ้ันเป็นแผลใหญ่ เลือดสาตกระเซ็น ล้มลงกับ
พื้นทันที

แต่ยังไม่จบเท่านั้น

ลุงอวีถือมีดหัวมังกรที่วาบแสงอักขระพ้ันใส่หมอผีรอบด้าน
อีกเจ็ดแปดดาบ

ทุกดาบล้วนมีปราณดาบแผ่ออกมา... นี่เป็นสิ่งที่ต้องถึง
ระดับของอาจารย์จึงจะทำได้

ลุงอวีมีปล้งบ่าเพ็ญเพียงระดับพรจิต แต่เวลานี้กลับ
สามารถพ้ันปราณดาบออกมาได้ แสดงให้เห็นถึงความร้ายกาจ
ของวิชาเซ็ญดาบบรรพจารย์...

บทที่ 1325 ถ่วงเวลา
ดาบทองเก้าฟันต่อเนื่อง

หลังจากลุงอวีฟันไปแปดดาบ นอกจากสองคนที่หลบฟัน
อีกหกคนถูกปราณดาบจากมีดหัวมังกรฟันล้มลงกับพื้น

เรื่องนี้ทำให้ผมกับจางอวีเงินมองจนมีนง

ลุงอวีมีวิธีการที่ร้ายกาจแบบนี้ด้วยหรือ

ทว่า ถึงผลลัพธ์จะดีเยี่ยม แต่สภาพของลุงอวีเองก็ไม่ค่อย
สู้ดีนัก

แม้จะเป็นเพียงการฟันง่าย ๆ แคแปดดาบ แต่สีหน้าของ
ลุงอวีกลับแย่งอย่างเห็นได้ด้วยตาเปล่า

รูปร่างของลุงอวีออกจะอวบอ้วนอยู่บ้าง แต่เพียงแคเหวี่ยงดาบ
แปดครั้ง ร่างของลุงอวีกลับผอมลง...ผอมลงอย่างเห็นได้ด้วย
ตาเปล่า

เมื่อเห็นเช่นนี้ ผมก็เข้าใจแล้ว

แม้วิชานี้จะร้ายกาจ เป็นการขอ ‘ดาบทอง’ จากบรรพจารย์ แต่สิ่งที่สิ้นเปลืองก็ยังคงเป็นเลือดลมและพลังชีวิตของตนเอง

หากปล่อยให้ลูกอวี่ฟื้นต่อไป มากสุดคงฟื้นได้สักสิบดาบ ก็น่าจะทนไม่ไหวแล้ว

และลูกอวี่เองก็รับรู้ถึงขีดจำกัดจึงเอ่ยปากว่า “รีบไป ฉันยังฟื้นได้อีกสองดาบ!”

ผมกับจางอวี่เงินเห็นลูกอวี่ผอมลงกับตา สีหน้าก็ดูไม่ได้

พวกเราไม่พูดจาไร้สาระอีกแม้แต่คำเดียว รีบพุ่งตรงไปข้างหน้า

หมอผีมีราวสามสิบกว่าคน ก่อนหน้านี้พวกเราจัดการไปแล้วนิดหน่อย ตอนนี้ลูกอวี่คนเดียวก็พันบาดเจ็บไปหกคน ดังนั้นแรงกดดันจึงลดฮวบไปมาก

พวกเราพุ่งตรงไปด้านหน้าอย่างรวดเร็ว

หมอผีหนุ่มที่เป็นหัวหน้าตะโกนลั่น “หยุดพวกมันไว้ ห้ามปล่อยให้พวกมันผ่านไปเด็ดขาด!”

หมอผีที่เหลืออีกกว่าสิบคนพากันเปิดการโจมตีใส่พวกเรา
อย่างดุเดือด

ผมรวบรวมพลังปราณแล้วชดฝ่มือออกไป “อัสนี่สุวรรณค์
กัมปนาท ปราณต้นกำเนิดไม่ขาดสาย ข้าขออิมอำนาจแห่งสายฟ้า
พิฆาตปีศาจร้าย อาคมสายฟ้า หัตถ์อัสนี่!”

“เปรี้ยง!” เสียงระเบิดดังสนั่น

กระแสไฟฟ้ากระโดดวาบ

พริบตาเดียวก็มีสองคนล้มลง

จางอวีเงินอาศัยอานุภาพวิชาสายฟ้าของผมสังหารไป
ได้หนึ่งคน

ลุงอวีพันดาบออกไปอีกครั้ง พันลงที่ลำคอของคนหนึ่ง
โดยตรง สังหารเขาทันที

ร่างของลุงอวีผอมลงอีกส่วนหนึ่ง

แต่พวกเราก็ฝ่าเส้นทางออกมาได้แล้ว

เราสามคนพุ่งไปพร้อมกัน ฝ่าออกมาจากวงล้อมของคน
กว่าสามสิบคน ผืนเปิดทางเลือดสายหนึ่งออกมาได้

ลุงอวีไม่ได้พันดาบสุดท้ายออกไป เพราะเขาทนแทบไม่
ไหวแล้ว

จางอวีเงินเห็นดังนั้นก็ร้องขึ้นว่า “ผู้อาวุโสอวี ผมจะแบก
ท่านไปเอง!”

ลุงอวียังคงคิดจะฝืน บอกว่าไม่ต้อง

ผลคือจางอวีเงินไม่พูดพร่ำทำเพลง แบกลุงอวีขึ้นแล้ว
เริ่มวิ่งไปข้างหน้า

ผมที่ยืนคุ้มกันด้านหลังขว้างยันต์สะกดวิญญาณออกไป

เสียง “ปัง ๆ ๆ” ดังขึ้นหลายเสียง บีบให้หมอมือเหล่านั้น
ถอยร่น

ตอนนี้พวกเราทั้งสามพุ่งออกจากปากเขาแล้ว

ในขณะนั้น ฝนตกกระหน่ำ พ้าร้องดังขึ้นเหนือศีรษะ

เสียง “ครืน ๆ” ดังก้องไม่หยุด...

เสียงฝน “ซ่าๆ” ดังมาก ท้องฟ้ามีดครึ้มถูกสายฟ้าสาดส่อง
เป็นระยะ

ด้านหลังยังมีหมอผีถือมีดหมอกว่าสิบคนไล่สังหารพวกเรา
ไม่หยุด

“ตงไล่!”

“ตงไล่!”

“หยุดนะ!”

เสียงด้านหลังดังไม่ขาดสาย พวกเราวิ่งไปข้างหน้าอย่าง
บ้าคลั่ง

แต่จางอวีเงินแบกลุงอวีอยู่ แน่นอนว่าวิ่งได้ไม่เร็วนัก

หากถูกไล่ทัน จางอวีเงินที่แบกลุงอวีไว้จะตกอยู่ในสภาพ
เสียเปรียบอย่างยิ่ง ถึงตอนนั้นอาจไม่มีใครหนีรอดได้เลย

ผมจำเป็นต้องให้พวกเขาวิ่งไปก่อน... พาลุงอวีหนีไปก่อน

...

ผมเอ่ยกับจางอวีเงินหน้าเคร่ง “เหล่าจาง พาลุงอวีไปก่อน
ฉันจะตามไปที่หลัง!”

ลุงอวีได้ยินดังนั้นก็เอ่ยว่า “วางฉันลง ฉันไม่...ไม่เป็นไร!”

แม้ลุงอวีจะพูดอย่างนั้นพลงตื่น แต่น้ำเสียงดูอ่อนแรง
มาก การตื่นนั้นก็ไร้ซึ่งเรี่ยวแรง

ผมกับจางอวีเงินไม่สนใจลุงอวี

จางอวีเงินเข้าใจสถานการณ์ตอนนี้ดี เขาแบกลุงอวีอยู่ สู้
ไม่สะดวก หากอยู่ต่อกลับจะถ่วงผมเสียเปล่าๆ แม้แต่จะพาลุงอวี
ไปก็ยังไม่ไหว

ผมอยู่ถ่วงเวลาเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดในเวลานี้

เขาหันกลับมามองผมหนึ่งแวบหนึ่ง

“ระวังตัวด้วย!”

เสียงของเขาทุ้มต่ำ แววดาเต็มไปด้วยความแน่วแน่

ผมไม่ได้พูดอะไร เพียงพยักหน้าอย่างหนักแน่นหนึ่งครั้ง

ทุกอย่างอยู่ในความเงียบ...

“เปรี้ยง!”

สายฟ้าฟาดดังก้อง คืนฝนอันมีดครีมีถูกส่องสว่าง

หมอฝีกว่าสิบคนบุกมาถึง

พวกเขาล้วนสวมชุดดำ สวมหมวกงอบ มีดหมอแต่ละเล่ม
แผ่ประกายเย็นเยียบ

“ตีเจีย!”

“รับความตายซะ!”

“คงเตี้ยจ้วนันต้าใจ!”

“อย่าปล่อยให้มันหนีไปได้!”

อีกฝ่ายต่างกู่ร้อง ฟุ้งมาถึงตรงหน้าผมแล้ว

ผมยกกระบี่อย่างเย็นชา กระโดดฟันออกไปหนึ่งกระบี่

“ตาย!”

หมอผีคนหนึ่งยกมีดขึ้นกัน

ผมถือเขาล้ม แล้วหมุนมือพลิกกระบี่แทงตายไปหนึ่ง

ไอดำสายหนึ่งตกลงมาจากฟ้า พุ่งตรงมาที่หน้าผากผม

ผมยกกร่มดำขึ้น ขวางไอดำนั้นไว้

ผมคนเดียวต้องฟันต้านหมอผีกว่าสิบคน...

หมอผีที่เป็นหัวหน้าลอบมาจากด้านหลังอย่างไรเสียง
ก่อนตะโกนเสียงดังว่า “คุณไสย!”

ลมชั่วร้ายสายหนึ่งพวยพุ่งออกมาในพริบตา

ผมเอียงตัวพลางเหวี่ยงกระบี่ไปกัน

“เคี้ยง”

ผมกันมีดของอีกฝ่ายไว้ได้ แต่ใครจะรู้ว่าใต้คมมีดนี้กลับ
ซ่อนวิญญูณคุณไสยไว้

เงาวิญญูณสายหนึ่งพวยพุ่ง กลายเป็นหัวผีร้าย ส่งเสียง
“ฮ้าว” แล้วพุ่งเข้าหาใบหน้าผม

ระยะใกล้เช่นนี้ อีกทั้งยังถูกลอบโจมตี ผมแทบไม่มีเวลา
ตอบสนอง

วิญญาณคุณไสยนั้นหลอมรวมเข้าสู่ภายในร่างผม แปร
เป็นพลังชั่วร้ายสายหนึ่ง แล้วไหลเวียนไปทั่ว

ชั่วพริบตา นั้น ผมรู้สึกว่เส้นลมปราณทั่วร่างปั่นป่วน

ผมโซเซไปมา ยืนไม่ค่อยมั่นคงเท่าไรนัก

ตำแหน่งหน้าผากก็ปรากฏคำว่า ‘คุณไสย’ และเส้นเลือด
สีดำหนาถึ

ความเจ็บปวดจากการถูกฉีกกระชากก็ตามมา...

แยแล้ว ผมโดนวิชาคุณไสยเข้า... โดนวิญญาณคุณไสย
อันน่าสะพรึงของแดนใต้เข้าให้แล้ว...

บทที่ 1326 โดนคุณไสย ความสามารถแบบนี้

ตอนนี้ ผมรู้สึกเพียงว่ามีวิญญาณที่เต็มไปด้วยพลังชั่วร้าย
สายหนึ่งวิ่งพล่านอยู่ในร่างผม เลือดลมปั่นป่วน คลื่นพลังปรารถนา
สิ้นสะท้าน อัตรากาเรตันของหัวใจก็พุ่งสูงอย่างรวดเร็ว ความ
เจ็บปวดเหมือนถูกฉีกกลามจากหน้าผากไปทั่วทั้งตัว

‘นี่คือความรู้สึกเวลาโดนคุณไสยงั้นหรือ’

หมอผีหนุ่มที่เป็นหัวหน้าคนนั้นเต็มไปด้วยความยินดี
“ฮ่าๆๆ แก่โดนวิญญาณคุณไสยของฉันทันทีไปแล้ว วิญญาณแกจะ
ถูกฉีกกระชากจากภายใน รีบส่งวิญญาณอาจารย์มาซะ แล้ว
คุกเข่าขออโหสิ บางทีฉันอาจจะให้ตายสบายๆ หน่อย!”

เขาเพิ่งพูดจบ ก็มีเสียงฟ้าร้องดังขึ้นอีกครั้ง

“ครืน!”

ใบหน้าของทุกคนในคืนฝนตกสว่างวาบขึ้นมา

ผมอดทนต่อความเจ็บ เอ๋เสียงเย็นว่า “ล้อเล่นอะไร ให้นินขอร้อง... ผันไปเถอะ!”

หมอผีที่เป็นหัวหน้าส่งเสียงเย็น “งั้นแกก็ตายซะ!”

พูดจบ หมอผีคนสุดท้ายก็พุ่งเข้ามาล้อมแล้ว

วิญญาณคุณไสยนี้ทำให้ผมเจ็บแทบทนไม่ไหว แต่ก็ทำได้แค่ผินเจ็บสู้ตายกับพวกมัน

‘หรือว่าทำได้แค่เรียกเสี่ยวอวีมาช่วยแล้วนั้นหรือ’

‘ไม่! เหมือนว่าจะ...ไม่ต้อง?’

เพราะตอนที่ความเจ็บปวดลลามจากหน้าผากไปถึงฝ่ามือซ้ายของผม ตราบัวดำกลับถูกกระตุ้นขึ้นมา

หลังตราบัวดำถูกกระตุ้น มันก็เริ่มดูดกลืนพลังชั่วร้ายสายนั้นที่พุ่งเข้ามาในร่างผมอย่างบ้าคลั่ง

ความเจ็บบนร่างกำลังลดลง...

ช่วงขณะนี้ ผมทั้งตกตะลึงทั้งประหลาดใจอย่างมาก

‘ตราบัวดำสามารถต้านวิญญาณคุณไสยได้ด้วยงั้นหรือ’

ผมสู้ต่อเนื่องกับหมอผีสิบคนกว่าสิบกระบวนท่า บาดเจ็บ
ไปนิดหน่อย แต่ก็ฆ่าได้หนึ่งคน

ทว่าความเจ็บปวดบนร่างไม่เพียงไม่เพิ่ม กลับลดลง
แถมกำลังค่อยๆ หายไป...

ในใจผมดีใจสุดขีด เป็นความดีใจที่ไม่คาดคิดจริงๆ

‘ตราบัวดำมีความสามารถต้านทานคุณไสยและกลืน
วิญญาณคุณไสยได้สินะ’

วิญญาณคุณไสยเกิดจากการใช้วิญญาณเป็นสื่อกลาง
แปลงเป็นพลังชั่วร้าย แล้วส่งมันเข้าไปในร่างของคนที่ถูกทำ
คุณไสย

จากนั้นทำให้ร่างของคนที่โดนคุณไสยเกิดอาการสุดขีด
และนำกลั้วสารพัด

ส่วนตราบัวดำ...มันมีความสามารถกลืนกินพลังชั่วร้าย
สารพัด จากนั้นแปรเปลี่ยนเป็นพลังชั่วร้ายผ่านสื่อกลางอย่าง
ตราคำสาป

พลังสี่มหาเคราะห์ในร่างก็สามารถแปรเปลี่ยนเป็นพลังชั่วร้ายให้ผมใช้ผ่านตราบัวดำได้

ไม่คิดเลยว่า พลังชั่วร้ายจากวิญญาณคุณไสยก็กลายเป็นอาหารอย่างหนึ่งของตราบัวดำได้ และยังถูกกลืนกินได้

ผมดีใจสุดขีด นี่ไม่เพียงไม่ทำให้ผมบาดเจ็บ ยังทำให้ผมรู้วิธีใช้ตราบัวดำแบบใหม่ด้วย

พร้อมกับที่พลังชั่วร้ายจากวิญญาณคุณไสยสายนี้ถูกส่งเข้าร่างผม

ตราบัวดำก็สะสมพลังชั่วร้ายได้เพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย พร้อมปะทุได้ทุกเมื่อ

ระหว่างที่ตกใจยินดี อีกฝ่ายก็สังเกตเห็นความผิดปกติ

ผมไม่เพียงยิงสู้อย่างโหด วิญญาณคุณไสยนี้ นอกจากตอนที่ทำให้ผมไม่ค่อยชินนิดหน่อยแล้ว หลังจากนั้นก็ไม่มีผลกับผมเลยสักนิด

“ต้องบอกเลยว่าฉันนับถือความสามารถในการทนเจ็บของแกจริง ๆ โดนวิญญาณคุณไสยของฉันทเข้าไปแล้วยังยืนได้นานขนาดนี้ แถมยังสู้ได้อีก” หัวหน้าหอมผีพูดขึ้น

ผมพูดอย่างดูถูก “วิญญาณคุณไสยของแก ต่อหน้าฉันมันก็แค่ของหลอกเด็ก!”

พูดจบ ผมสูดลมหายใจลึก แล้วพ่นออกไปอีกครั้ง

ร่วมดำช่วยฆ่าจนอีกคนบาดเจ็บหนัก...

ไม่เพียงเท่านั้น เส้นเลือดสีดำที่ไหลบนหน้าผากผมกำลังค่อย ๆ จางลง ตราบประทับอักขระ ‘คุณไสย’ ก็ค่อย ๆ หายไปด้วย

หัวหน้าหอมผีเห็นเข้า สีหน้าพลันเปลี่ยนฉับพลัน

“ไม่...เป็นไปไม่ได้ แก...แกแกวิญญาณคุณไสยของฉันทได้ยังไง”

อีกฝ่ายตกใจจนหน้าถอดสี

หอมผีที่ยังรอดอยู่คนอื่น ๆ ก็ช็อกมาก

แต่ผมหัวเราะเสียงเย็น “แค่วิชาการะจอก ๆ นับเป็นอะไรได้”